

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 3T/96/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113011958
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Szabó
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2019:2113011958.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava samosudcom JUDr. Dušanom Szabó v trestnej veci proti obž. K. Y., nar. XX.XX.XXXX pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom na Okresnom súde Trnava dňa 08. októbra 2019, takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný K. Y., nar. XX.XX.XXXX v V., trvale bytom X. XXX/XX, Z.

s a u z n á v a v i n n ý m , ž e

dňa 11.09.2012 v čase o 18.00 hod. v meste Hlohovec na ulici Nábřežie A. Hlinku na štátnej ceste v blízkosti autobusovej zástavky MHD, zastavil s motorovým vozidlom zn. Škoda Superb, e.č. P z ktorého vystúpil a pristúpil k osobnému motorovému vozidlu zn. Seat Leon, e.č. P ktoré bolo odparkované na pravej krajnici, k dverám vodiča, kde sedel H. H., ktorého sa cez otvorené okno spýtal, že kde má peniaze, načo mu H. H. odpovedal, že ich ešte nemá, načo K. Y. vzápätí fyzicky napadol H. H. tým spôsobom, že ho rukou zovretou v päšť opakovane minimálne 10-krát udieral do oblasti ľavej časti hlavy - tváre, potom sa ho K. Y. spýtal, že kedy bude mať tie peniaze, načo mu H. H. povedal, že zajtra mu ich prinesie, načo ho opätovne dlaňou ruky udrel do oblasti hlavy a odpovedal mu, že „dúfam, lebo uvidíš“, následne nastúpil do motorového vozidla a odišiel z miesta preč, čím uvedeným konaním spôsobil poškodenému H. H. zranenia ako pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy - tváre hlavy vľavo bez otrasu mozgu, zlomeninu prednej a bočnej steny čelustnej dutiny vľavo s posunom kostných úlomkov so zakrvácaním do čelustnej dutiny a zlomeninu spodiny ľavej očnice a bočnej steny ľavej očnice s posunom kostných úlomkov v oblasti spodiny očnice, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie, hospitalizáciu a liečenie s celkovou dĺžkou minimálne 4 týždne,

t e d a

iného násilím nútil, aby niečo konal,

č í m s p á c h a l

zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona,

za to sa odsudzuje:

Podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona a § 38 ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému ukladá trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému určuje skúšobnú dobu 2 (dva) roky.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému ukladá povinnosť, aby poškodenému H. H., nar. XX.XX.XXXX v V., trvale bytom P., J. XXXX/XX nahradil škodu vo výške 1.336,20 Eur.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému ukladá povinnosť, aby poškodenému Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. so sídlom 851 04 Bratislava - mestská časť Petržalka, Panónska cesta 2, IČO: 35 937 874 nahradil škodu vo výške 2.126,01 Eur.

o d ô v o d n e n i e :

Doterajší priebeh konania

Prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava podal na obžalovaného na Okresný súd Trnava dňa 08.11.2013 obžalobu na skutkovom základe uvedenom vo výroku tohto rozsudku.

Súd obžalovaného na hlavnom pojednávaní konanom dňa 23.10.2018 spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný.

Na podklade odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava zo dňa 10.12.2018 Krajský súd v Trnave uznesením sp.zn. 5To/7/2019 zo dňa 14.03.2019 rozsudok prvostupňového súdu podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju tento v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odvolačný súd vo svojom uznesení okrem iného uviedol, že odvolanie prokurátora považuje za dôvodné, pričom podstata námietok prokurátora spočívala v inom zhodnotení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní. Odvolačný súd ďalej uviedol, že nemôže dávať súdu prvého stupňa záväzné pokyny týkajúce sa hodnotenia dôkazov ani pokyny, k akým záverom má dôjsť súd prvého stupňa pri hodnotení jednotlivých dôkazov a ani to, aké celkové skutkové zistenia má urobiť. Vychádzajúc z uvedených limitov sa odvolačný súd zameril na to, či sa súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nedopustil chýb (nelogickosť záverov, opomenutie niektorých okolností a pod.). Odvolačný súd súdu prvého stupňa vytkol, že zhodnotenie pravdivosti výpovedí svedkov vypovedajúcich proti obžalovanému bolo urobené nesprávnym spôsobom, pretože súd prvého stupňa bral do úvahy iba rozpory, pričom skoro úplne prehliadol tie ich časti, ktoré sa zhodovali s výpoveďou poškodeného a tiež to, že v rozhodnutí prvostupňového súdu absentovala úvaha o prípadnom motíve uvedených svedkov vypovedať proti obžalovanému nepravdivo, pričom odvolačný súd sám taký motív nezistil. Odvolačný súd ďalej súdu prvého stupňa vytkol, že v prípade svedkyne H. B. neprihliadal na skutočnosť, že išlo o osobu, ktorá žila v spoločnej domácnosti s obžalovaným, mala k nemu citový vzťah, ktorý môže odôvodňovať pochybnosti o pravdivosti jej výpovede resp. z ktorého je možné dedukovať jej motív vypovedať v prospech obžalovaného, čo súd prvého stupňa nijako nespomenul v odôvodnení svojho rozhodnutia, a teda nie je zrejmé, či túto skutočnosť vyhodnocoval a ak áno, akým spôsobom.

Odvolačný súd ďalej súdu prvého stupňa vytýkal, že odôvodnenie rozsudku relevantným spôsobom nevysvetľovalo vznik zranení poškodeného, ktoré objektívne utrpel a ktoré boli konštatované znaleckým dokazovaním a o mechanizme vzniku ktorých zhodne vypovedali poškodený a svedok J., pričom vo vzťahu k tomuto svedkovi odvolačný súd doplnil, že pokiaľ tento svedok iným spôsobom popisuje reakciu tela poškodeného na údery, ktoré mu mal dať obžalovaný, ide o rozpor nepodstatný vo vzťahu k dokazovanej skutočnosti, či obžalovaný vystúpil zo svojho vozidla, prišiel k vozidlu poškodeného a udrhel poškodeného rukami do oblasti tváre. Odvolačný súd ďalej uvádza, že ani výpovede svedkov B. a

F. si zásadne neodporujú, pričom rozpory možno logickým spôsobom vysvetliť odstupom času, ktorý uplynul medzi udalosťou, ktorej boli obaja menovaní svedkami, pričom svedkyňa F. ako osobu, ktorá mohla vidieť fyzický konflikt medzi obžalovaným a poškodeným označil vo svojej výpovedi aj svedok J..

Odvolačný súd ďalej uviedol, že mu nie je zrejmé, z akého dôvodu pristúpil súd prvého stupňa k prečítaniu zápisnice o konfrontácii medzi poškodeným a obžalovaným zo dňa 05.09.2013, pretože nebol dôvod na čítanie zápisnice o konfrontácii keďže obe osoby boli osobne na hlavnom pojednávaní vypočuté. Vykonanie tohto dôkazu nik nenavrhol a súd si ani nevyžiadal súhlas prokurátora prítomného na hlavnom pojednávaní s čítaním predmetnej zápisnice o konfrontácii.

Odvolačný súd napokon ako relevantnú vyhodnotil námietku prokurátora, ktorý v odvolaní namietal záver súdu prvého stupňa, že svedkyňa F. nemohla byť prítomná na mieste činu, čo súd prvého stupňa oprel o odpoveď spoločnosti Telefónica Slovakia, s.r.o. zo dňa 28.08.2013 a pripojených údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke, z ktorej vyplynulo, že dňa 11.09.2012 v čase od 17.01.24 hod. do 18.16.32 hod. telefónne číslo svedkyne F. pri telekomunikačnej prevádzke bolo vykryté vysielačmi mimo mesta P..

Odvolačný súd preto súdu prvého stupňa uložil doplniť dokazovanie v otázke lokalizácie mobilnej stanice svedkyne F. a ku konfrontácii uviedol, že ak strany trestného konania alebo súd dospeli k záveru, že je potrebné vykonať dokazovanie aj formou konfrontácie, túto je potrebné vykonať na hlavnom pojednávaní v súlade s ustanovením § 125 Trestného poriadku. Po doplnení dokazovania mal súd prvého stupňa opätovne zvážiť vykonané dôkazy, tieto zhodnotiť a rozhodnúť, pričom pri hodnotení dôkazov sa má vyvarovať selektívneho hodnotenia dôkazov, brať do úvahy všetky zistené skutočnosti a pravdivosť výpovedí hodnotiť aj v súvislosti s prípadnou motiváciou osôb poskytujúcich výpoveď a pri rozhodovaní vychádzať z preukázaných skutočností a nie z predpokladov (dohadov), akokoľvek by boli logické.

Doplnenie dokazovania

Súd prvého stupňa v súlade s pokynom odvolacieho súdu vyzval spoločnosť O2 Slovakia, s.r.o. (pred zmenou obchodného mena Telefónica Slovakia, s.r.o.), aby súdu oznámila, či z jej odpovede zo dňa 28.08.2013 a jej príloh je možné potvrdiť, kde sa nachádzala osoba používajúca mobilnú účastnícku stanicu XXXX XXX XXX (pozn. tel. číslo používané v rozhodnom čase svedkyňou F.) dňa 11.09.2012 v čase od 17.01.24 hod. do 18.16.32 hod. a aby tiež vysvetlila, ako funguje základňová stanica (BTS) a či je možné lokalizačné údaje uvedené vo výpise prichádzajúcich a odchádzajúcich hovorov, SMS a MMS správ stotožniť so skutočnou lokalizáciou osoby používajúcou konkrétnu mobilnú účastnícku stanicu, ku ktorej sa taký výpis vzťahuje.

Spoločnosť O2 Slovakia, s.r.o. súdu odpovedala (odpoveď zo dňa 02.07.2019, čl. 478), že nemá presnú informáciu o presnom mieste telekomunikačného zariadenia (telefónneho čísla) a zachytáva len sektor. Telekomunikačné zariadenie si meria signál voči BTS staniciam, ktoré sú v mieste pohybu, zoradí si informácie podľa sily signálu a hovor začne v sektore, kde je signál najsilnejší v danom mieste. Prílohou odpovede bolo zobrazenie mapy, ktorá zachytáva sektory BTS staníc č. XXXX, XXXX a XXXX (čl. XXX).

Z odpovede spoločnosti O2 Slovakia, s.r.o. a jej prílohy vyplynulo, že v čase vykonania hovorov z telefónneho čísla svedkyne F. medzi 17.01.24 hod. a 18.16.32 hod. dňa 11.09.2012 sa táto nachádzala v sektoroch tých BTS staníc, ktoré územie mesta P. nepokrývali.

Súd ďalej so súhlasom prokurátora (pozn. obžalovaný sa na hlavné pojednávanie napriek riadnemu predvolaniu nedostavil, svoju neúčast' neospravedlnil a ani nežiadal o odročenie hlavného pojednávania) prečítal zápisnicu o výsluchu zástupcu poškodeného Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. p. E.. P. zo dňa XX.XX.XXXX spolu s vyčíslením nákladov na zdravotnú starostlivosť poskytnutú poškodenému ako poistencovi poškodeného (čl. 47-50, 51-54), z ktorej vyplynulo, že poškodenému bola v súvislosti s jeho zraneniami zo dňa 11.09.2012 poskytnutá zdravotná starostlivosť v hodnote spolu vo výške 2.126,01 Eur, ktorú Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. uhradila a od obžalovaného požaduje k náhrade v prípade, že tento bude uznaný vinným.

Odôvodnenie výroku o vine

Súd vykonané dokazovanie vyhodnotil tak, že vina obžalovaného bola vykonaným dokazovaním preukázaná. Súd sa pri odôvodnení výroku o vine obmedzí len na závery, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania bez potreby sumarizovania toho, čo vypovedal obžalovaný, poškodený či svedkovia, resp. čo vyplynulo z listinných dôkazov alebo znaleckého dokazovania, pretože obsah súdneho spisu všetky tieto skutočnosti dokumentuje.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný prostredníctvom E. F. požičal poškodenému H. peniaze, ktoré mu mal poškodený H. vrátiť. Na tento záver pritom nemajú vplyv drobné nezrovnalosti vo výpovediach obžalovaného, poškodeného či svedkov, pretože pre vec nie je podstatné, či obžalovaný požičal sumu 150,- Eur s tým, že poškodený vráti sumu 200,- Eur alebo či obžalovaný požičal sumu 200,- Eur s tým, že poškodený vráti sumu 200,- Eur. Podstatné je v danom prípade to, že všetci potvrdili požičanie peňazí poškodenému zo strany obžalovaného tým spôsobom, že potom ako obžalovaný odmietol peniaze požičať priamo poškodenému, požičal ich F. s tým, že tomuto dôveroval a tento ich potom požičal poškodenému. Napokon z vykonaného dokazovania vyplynulo i to, že suma 200,- Eur bola obžalovanému vrátená a tento ju prijal, teda existencia peňažného záväzku poškodeného sporná nie je a sporné nie je ani to, že túto sumu v konečnú dôsledku požičal obžalovaný pre poškodeného, ktorý ju poškodenému aj vrátil.

Sporným nie je ani to, že sa obžalovaný s poškodeným na zastávke MHD v P. stretli, pričom poškodený bol na svojom vozidle zn. Seat Leon a obžalovaný na svojom vozidle zn. Škoda Superb.

Poškodený skutok popísal tak, že ho počas toho, ako sedel vo svojom vozidle obžalovaný fyzicky napadol tak, že ho opakovanými údermi do ľavej strany tváre napadol a spôsobil mu zranenia, ktoré sú popísané v znaleckom posudku. Zo Znaleckého posudku č. 004/13 a z výsluchu znalca vyplynulo, že zranenia poškodeného mohli byť spôsobené i jedným úderom o silnej intenzite, pričom znalec nevylúčil ani viac úderov a súčasne uviedol, že miesto zranení poškodeného zodpovedá tomu, že poškodený mohol sedieť vo vozidle, teda znalecké dokazovanie spáchanie skutku spôsobom, ako je popísané v obžalobe a ako ho popisuje poškodený nevylúčilo. Pokiaľ ide o drobné rozpory medzi výpoveďou poškodeného a svedka J., je potrebné dať za pravdu odvolaciemu súdu v tom, že popis reakcie tela poškodeného na útok obžalovaným zo strany svedka J. inak ako poškodeným nie je zásadný a na vierohodnosť výpovede tohto svedka nemôže mať žiaden vplyv. Rovnako tak nemožno za rozpory považovať rozdielne výpovede poškodeného a svedka J. ohľadne reakcie poškodeného na napadnutie, keď poškodený vypovedal, že sa proti úderom nebránil, pretože ich nečakal a svedok J. vypovedal, že poškodený si pri útoku kryl tvár, pretože vyjadrenie svedka J. je možné vnímať i tak, že poškodený sám aktívne útok obžalovaného neopätoval.

Výpoveď poškodeného a svedka J. je pritom podporená aj ďalšími svedeckými výpoveďami, a to výpoveďami svedkyne F. a výpoveďou svedka B., ktorých výpovede si v zásade neodporujú a drobné nezrovnalosti je možné pripísať časovému odstupu, ako to správne uvádza odvolací súd. Vo vzťahu k prítomnosti svedkyne F. na mieste činu odpoveď spoločnosti O2 Slovakia, s.r.o. neistotu neodstránila, avšak pokiaľ túto svedkyňu vo svojej výpovedi spomínal aj svedok J., potom je potrebné sa prikloniť k záveru, že táto sa na mieste činu zdržiavala.

Je tiež pravdou, že vykonaným dokazovaním nebol produkovaný žiaden relevantný dôkaz, ktorý by zranenia poškodeného vysvetľoval iným spôsobom, než akým ich vznik popisoval poškodený, pričom jeho popis korešponduje so znaleckým dokazovaním.

Za daných okolností súd preto výpovede svedkov obžalovaného musí vyhodnotiť ako nevierohodné.

Zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona spácha ten, kto iného násilím, hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že poškodený bol obžalovanému dlžný peniaze, pričom obžalovaný poškodeného práve útokom na jeho fyzickú integritu nútil, aby mu tieto peniaze vrátil. Obžalovaný tak poškodeného násilím nútil, aby mu tento splatil svoj dlh, čím naplnil skutkovú podstatu trestného činu - zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona.

Odôvodnenie výroku o treste

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa druhej vety § 34 ods. 6 Trestného zákona Za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona Ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona Ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa prvej vety § 38 ods. 8 Trestného zákona Zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Páchatel' trestného činu - zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona sa potrestá trestom odňatia slobody vo výmere od 2 (dvoch) do 6 (šiestich) rokov. V prípade tohto trestného činu súd obžalovanému musel ukladať trest odňatia slobody.

Zavinenie obžalovaného súd vyhodnotil ako zavinenie v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Trestného zákona, pretože v konaní obžalovaného bola prítomná tak vedomostná ako i vôľová zložka konania.

Súd vykonaným dokazovaním nezistil žiadne poľahčujúce okolnosti a ani priťažujúce okolnosti, a preto obžalovanému ukladal trest odňatia slobody v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe, ktorej hornú a ani dolnú hranicu neupravoval. Pri ukladaní trestu súd prihliadal na skutočnosť, že od spáchania skutku uplynulo 7 rokov, ale tiež na zavinenie obžalovaného, následok, ktorý svojim konaním spôsobil a tiež na jeho osobu a možnosť jeho nápravy, keď zohľadňoval tú skutočnosť, že obžalovaný pre spáchaní skutku nebol priestupkovo prejednávaný a po spáchaní skutku bol priestupkovo prejednávaný 1x za priestupok na úseku cestnej premávky spáchaný v mesiaci 10/2015 a po spáchaní skutku nebol trestne stíhaný a ani odsúdený, z čoho možno vyvodiť, že obžalovaný žije riadnym životom. Zohľadňujúc všetky uvedené skutočnosti v súhrne súd považuje trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, teda na samej spodnej hranici trestnej sadzby za trest zákonný a súčasne spôsobilý plniť tak individuálnu ako aj generálnu prevenciu.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (1) Súd môže podmiennečne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak

a) vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona Pri povolení podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody určí súd skúšobnú dobu na jeden rok až päť rokov. Skúšobná doba začína plynúť dňom nasledujúcim po

dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Skúšobná doba neplynie počas výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody a počas výkonu väzby.

Prihliadajúc na osobu obžalovaného súd vyvodil záver, že výkon uloženého trestu odňatia slobody v prípade obžalovaného nie je nevyhnutný, a preto výkon trestu podmiennečne odložil a súčasne určil skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky, ktorú považuje za dostatočnú práve s ohľadom na fakt, že obžalovaný sa od roku 2012 dopustil len jedného priestupku na úseku cestnej premávky, teda svojím životom od spáchania prejednávaneho skutku preukázal, že chce a vie viesť riadny život.

Odôvodnenie výroku o náhrade škody

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku Ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

Poškodený H. H. si uplatnil nárok na náhradu škody vo výške bodového ohodnotenia jeho zranení podľa B. posudku č. 004/13 zo dňa 07.01.2013 vo výške 1.336,20 Eur, a keďže tento nárok bol riadne a včas uplatnený, súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému H. H. túto škodu.

Pokiaľ ide o poškodeného Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a.s., súd vychádzal z ustanovenia § 9 ods. 7 písm. c) zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení zákona č. 718/2004 Z. z.) v znení neskorších predpisov, podľa ktorého Zdravotná poisťovňa má právo uplatniť svoj nárok na úhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť voči tretej osobe, ak k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u poistenca došlo jej zavineným protiprávnym konaním (pozn. do 31.12.2016 podľa § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z. z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti) a keďže zdravotná poisťovňa uhradila príslušným zariadeniam náklady na zdravotnú starostlivosť, ktorá musela byť poškodenému H. Mesárošovi poskytnutá v dôsledku protiprávneho konania obžalovaného, súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť zdravotnej poisťovni tieto náklady.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom podpísaného súdu na Krajský súd v Trnave, pokiaľ sa oprávnené osoby nevzdali odvolania po vyhlásení tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309/1 Tr. por.). Odvolanie má odkladný účinok. (§ 306/2 Tr. por.). Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku (§ 307/1a Tr. por.) a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2 Tr. por.). V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308/2 Tr. por.),
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe (§ 307/1b Tr. por.) a to len vo svoj prospech (§ 308/2 Tr. por.),
- príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech (§ 308/2 Tr. por.),
- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§ 307/1c Tr. por.), a to v neprospech obžalovaného (§ 308/1 Tr. por.). Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu.

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.